

CONTEXT

LES ICONES ENS DEIXEN Moren Godart, Tanner, Irene Papas...

Amb més o menys ressò mediàtic, les icones dels seixanta ens abandonen a preu fet. Com si ja en tinguessin prou d'això.

Cada any passa. En quinze dies, una colla de famosos d'un mateix gremi, ens deixen amb la moral i la memòria tristes. Després passa la plaga i fins a l'altra tongada. Aquesta vegada, de moment ha tocat a Godard, Tanner i Irene Papas. Bona collita.

Casualment aquestes tres noves absències, més enllà de la seva vinculació al cinema i l'art en general, estan unides per la seva independència personal.

Godard, la inquietud de la creació, el risc artístic com a forma de vida, la coherència del total de l'obra dins la seva aparent incoherència de cada pel·lícula. Difícil de tracte. Entregant-se voluntàriament a la mort. Tanner, la recerca discreta, el gust per trobar l'equilibri amb l'espectador, malgrat ser suís, pacientment inquiet. Tan injustament oblidat com conformat a la seva sort. Papas. Racial. Sense escarafalls, només veure la seva imatge comprens de què va això del feminisme. Lliure, forta, potent com els seus papers en teatre i cinema. Exiliada voluntària durant la dictadura grega dels Coronels i alhora capaç de mantenir amistats monàrquiques.

Potser també per això –apart la cronologia– han decidit partir. Ja no era el seu temps. Ja no hi ha risc, ni paciència, ni fortlesa. En un món sense tabac ni alcohol com a suport a la genialitat, en un context mercantil i injust sense resposta, gent com Godard, Tanner i Papas, no hi fan res. Potser per això, marxen.

Quines seran les properes icones?

